

Chwila zadumy i modlitwy przed pomnikiem Matki i Serca Syna.

Takich i podobnych spotkań w gronie rodaków było wiele.

Spotkania RP Lecha Wałęsy z rodakami

Zgodnie z zapowiedzią, publikujemy dziś wystąpienie Ambasadora Rzeczypospolitej Polskiej w Wilnie Jana Widackiego, zagajające spotkanie Prezydenta RP ze społecznością polską, które się odbyło w Pałacu Pracowników Sztuki. Drukujemy też przemówienie skierowane do nas, rodaków, Prezydenta RP — Lecha Wałęsy.

Udało się nam też odtworzyć wzruszające słowa ks. Prałata Józefa Obrębskiego z okazji udekorowania Go podczas tego spotkania Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (wystąpienie to drukujemy w skrócie). W tym też numerze publikujemy zdjęcia z pobytu Lecha Wałęsy w Wilnie, które nie mogliśmy zamieścić w dniach Jego pobytu, a zamieszczone być powinny. Dla potomnych.

Wystąpienie Ambasadora RP w Wilnie Jana Widackiego

Panie Prezydencie Najjaśniejszej Rzeczypospolitej.

Panowie Ministrowie. Członkowie Delegacji Państwowej.

Dostojni Przedstawiciele władzy litewskiej.

Drodzy Rodacy, Polacy — obywatele litewscy

Mam zaszczyt otworzyć to niecodzienne spotkanie w tym historycznym miejscu. W tych murach, które gościły cesarza Napoleona i marszałka Piłsudskiego i tylu innych znakomych ludzi, liczbę powiększa dziś Prezydent Lech Wałęsa.

Nie tylko więc miejsce, ale i chwila jest historyczna. Mam zaszczyt otworzyć to spotkanie — spotkanie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z Polakami żyjącymi na Litwie, ale przecież równocześnie na ziemi swych ojców. Z obywatelami Państwa Litewskiego, ale naszymi rodakami.

Litwa jest ich Ojczyzną i w znakomitej większości są jej lojalnymi obywatelami. Ale jak sami mówią: Polska jest równocześnie ich Macierzą.

Są obywatelami Litwy, ale mówią, myślą, czują, modlą się po polsku. Całe to "duchowe dziedzictwo, któremu na imię Polska" — jest także ich dziedzictwem.

Niektórzy mówią, że historia ich skrzyżowała. W pewnym sensie mają rację. Być może tak kiedyś można było na to patrzeć. Ale przecież równocześnie historia ich w szczególny sposób

wywyższa. Data im niepowtarzalną szansę. Szansę na miarę końca XX wieku, na miarę Europy bez granic. Szansa bycia pomostem pomiędzy Polską a Litwą, pomiędzy kulturą polską a litewską. Oby tę szansę dostrzegli i wykorzystali i obyśmy my w Polsce umieli im w tym mądrze pomóc.

Panie Prezydencie! Witam Cię tu w imieniu swoim i naszych rodaków, tu w murach Pałacu Artystów, zwanego niegdyś Pałacem Reprezentacyjnym Rzeczypospolitej.

Drodzy Rodacy!

Prezydent Rzeczypospolitej jest głową państwa, które jest Waszą Macierzą. Jest więc w szczególny sposób także Waszym Prezydentem. Jest w pewnym sensie Prezydentem wszystkich Polaków żyjących na całym świecie od obu Ameryk po czynnającą, na dalekiej Azji kończąc.

Rozpoznamy więc spotkanie z Waszym Prezydentem. Nie trzeba chyba przypominać, że spotkanie to mogło dojść do skutku dzięki temu, że upadł komunizm, że rozpadło się imperium sowieckie, że jest wolna Polska i wolna Litwa.

Uczestnicząc w tym spotkaniu miejmy też świadomość, że upadek komunizmu i rozpad imperium sowieckiego zapoczątkował ruch "Solidarności", której przewodniczącym był dzisiejszy Prezydent i wasz gość — Lech Wałęsa (...)

Szanowni Państwo! Drodzy Rodacy!

Zdaję sobie sprawę, że zarówno dla Was, jak i dla mnie jest to chwila niezwykła. Trudno mi ukryć wzruszenie i radość, że jestem dziś Waszym gościem. Ze mogę być z Wami. Porozmawiać, wysłuchać Waszych przemyśleń i podzielić się swoimi.

Byliście Państwo zawsze przywiązani do tradycji i kultury narodowej. Mimo wielu przeciwności nie wyrzekliście się swojego pochodzenia. Pozostaliście wierni ziemi swoich dziadków i ojców. Zachowaliście tożsamość. Dziś chciałbym Wam za to wszystko z całego serca podziękować. Wyrazić uznanie i głęboki szacunek.

Rodacy, pozostaliście i jesteście nadal częścią wielkiej, polskiej rodziny. Częścią, która znalazła się poza domem. Nigdy nie przekraczaliście granic. To one Was przekroczyły. Mieszkałiście na swojej ziemi. Tu są Wasze korzenie. Tu jest Wasza Ojczyzna. Tu jest Ojczyzna wszystkich, którzy w niej żyją i pracują. To jest Wasza wspólna Ojczyzna. Nie jesteście w niej gośćmi.

Drodzy Państwo, jesteście obywatelami Republiki Litewskiej. Państwo litewskie jest Waszym państwem. Jego dobro — Waszym dobrem. Bądźcie dobrymi obywatelami. Szanujcie swoją Ojczyznę. Wciążajcie się w zachodzące tu przemiany. Pokażcie, że potraficie tworzyć i z pożytkiem dla niej pracować, budując wspólny dom Litwinów i litewskich Polaków. Zamykanie się w własnym kręgu, utwierdzenie podziały na obcych i swoich, że służy współpracy i porozumieniu. Musicie być otwarci i aktywni. To najlepší sposób na zgodne i harmonijne współżycie. Na unikanie konfliktów, na po-

myślne kształtowanie nowej rzeczywistości.

Drodzy Rodacy, będąc obywatelami Litwy, jesteście winni lojalność i uczciwość temu państwu. Ale i ono ma wobec Was takie same zobowiązania. Mówi o tym między innymi podpisany wczoraj traktat między państwami. Jego filozofia opiera się na takich zasadach jak: równouprawnienie, tolerancja i konieczność dialogu. Z zapisów tego dokumentu, zgodnych z europejskimi standardami, wynika więc, że mniejszość polska ma na Litwie określone prawa: możliwość edukacji we własnym języku, swobodnego rozwoju narodowej kultury, tworzenia własnych instytucji i organizacji. Jest to minimum, którego należy bezwzględnie bronić. Polacy na Litwie nie są bowiem kolonizatorami ani emigrantami. Są tu, na tej ziemi, współobywatelami i współgospodarzami. Mają więc pełne prawo do zachowania swojej tożsamości i do nieskrępowanego rozwoju. Tylko na takich zasadach może być oparte współżycie mniejszości i większości. Tylko takie podstawy gwarantują przestrzeganie praw człowieka i praw obywatela.

W tej sprawie, Drodzy Państwo, będziemy zawsze po Waszej stronie. Żywo nas ona obchodzi. W rozwiązywaniu kwestii mniejszościowych macie w nas najwierniejszego sojusznika. Jesteśmy gotowi w każdej chwili służyć Wam radą i pomocą. Jednak porozumienie między Litwinami i Polakami nie może być załatwiane przez Warszawę. Ono powinno dokonać się tu, na miejscu. To Wy Polacy i Litwini — musicie się ze sobą dogadać. Wyjść sobie naprzeciw. Pokonać nieufność, uprzedzenia i stereotypy. Zacząć współdziałać i współpracować. Dla dobra Was sa-

mych. Dla dobra wspólnej Ojczyzny.

Szanowni Państwo!

Przed Wami, przed Polakami na Litwie, stoi wielka szansa i ogromne zadanie. Szansa zbliżenia naszych narodów. Zadanie pośredniczenia w tym tak ważnym dziele. Ważnym dla naszej teraźniejszości, a przede wszystkim przyszłości. Dla współżycia naszych państw i narodów. Bądźcie orędownikami tej pięknej idei: zrozumienia i porozumienia. Przyjaźni pomiędzy naszymi — tak przecież sobie bliskimi — narodami, nie stworzy się z dekretów. Ona musi się stworzyć tu przez konkretne, proste działania i dochodzić do najwyższych czynników, w tym do prezydenta. Ta przyjaźń i zgoda potrzebne są nie tylko Polsce i Litwie. Wy wszyscy czujecie — coś w tej Europie się dzieje. Coś się dzieje, co jest inne, jak bywało do tej pory. Proponuję nam, różne rozwiązania, jak "Partnerstwo dla pokoju". Ale czy nie powinniśmy coś zaproponować sami? (...) Trzeba zrobić wszystko byśmy zamknęli przeszłość, a otworzyli przyszłość. Niech historycy, niech ludzie piszą doktoraty i książki, niech mówią różnie o naszych dziadkach i pradziadkach. Były tak jak w każdej części Europy różne momenty, gdy można było zrobić inaczej, ale były, a my jesteśmy dziś i musimy stworzyć jutro. Innego historia nam nie wybaczy. Następane pokolenia powiedzą: no przecież była taka sytuacja, pokojowa, bez walki. Przyjeżdżał prezydent i mówił o tym wszystkim, a co oni z tego mają? I dlaczego nie wykorzystano szansy? Nie chciałbym, aby mi nie posądzano, że nie wykorzystałem wszelkich możliwości, by otworzyć przyszłość (...)

Słowa ks. Prałata Józefa Obrębskiego

Serdecznie dziękując Rzeczypospolitej Polskiej, Panu Prezydentowi, w tym miejscu pragnę od razu powiedzieć, że w odznaczeniu tym mało jest mojego. Jest to zasługa przede wszystkim wszystkich Państwa tu obecnych. Tutaj przed oczami moimi stają koleży moi, kapłani, tutaj przed oczami moimi stają ci wszyscy bohaterzy, którzy ofiarowali życie swoje za wolność Ojczyzny, za ideały. Tutaj również wdzięcznością i hołdem chcę się podzielić z Episkopatem Litwy, który dba o to, żeby Ewan-

gelia była głoszona w języku ojczystym w kościołach nie tylko przez kapłanów Polaków, ale i przez braci Litwinów... Nie mogę pominąć tego momentu, że trochę również słyszałem w 1920 roku strzały nad Wisłą, gdzie i nasi ziomkowie razem złączeni z całą młodzieżą polską, warszawską pomogli w akcji Bożej, by się stał cud nad Wisłą... To z tamtych lat wynikło, że i Polska i Litwa były przez dwadzieścia lat wolne, mogły swobodnie działać i czynić wielkie postępy. Jestem świadkiem tego z

jaką radością, entuzjazmem, z jakim patriotyzmem młodzież i starsi pracowali. Ale jest jedna rzecz, której nik nam nie zabrali. Nie zabrano nam wiary, religii i przywiązania do kościoła. Powiem dziś, że bardzo łatwo było wtedy pracować ze społeczeństwem zjednoczonym wiarą Chrystusa...

Publikację przygotowała
Krystyna Adamowicz

Fot. Włodzimierz Gulewicz (ELTA)
i Ryszard Sudenis

Pania Danuta Wałęsową serdecznie powitał w Niemenczynie ks. proboszcz Ricardas Jakutis.

Dziwy się dzieją w Fundacji

Odczekaliśmy 5 (słownie pięć) miesięcy od momentu, odkąd został sporządzony komunikat następującej treści:

Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie założycieli — fundatorów Fundacji Kultury Polskiej na Litwie im. J. Montwiła informuje:

1. Decyzją Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia założycieli-fundatorów FKPLJM z dnia 28 listopada 1993 r. Rada Fundacji Kultury Polskiej im. J. Montwiła została rozwiązana i jej pełnomocnictwa wraz z pełnomocnictwami prezesa Rady pana Henryka Sosnowskiego wygasły od momentu jej rozwiązania.

2. Decyzją Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia założycieli-fundatorów z dn. 28 listopada 1993 r. została powołana Komisja mająca pełnomocnictwa Rady Fundacji i zobowiązana do przyjęcia mienia Fundacji w składzie: 1. Z. Stwoł — przewodniczący Komisji, 2. A. Borowik, 3. W. Tatol, 4. J. Rusakiewicz, 5. H. Orszewski — członkowie Komisji.

Wszystkie sprawy związane z działalnością Fundacji i jej Rady od dnia 28 listopada 1993 r. prowadzi wyżej wymieniona Komisja. Adres do łączności z Komisją: 2009 Vilnius, a/d 297, Komisijai FKPLJM. Telefon: 35-30-70".

Co? I nie! Prezes, którego pełnomocnictwa wygasły, jak wskazuje powyższy dokument, nadal "działa", otacza się grupką, o której pewien wileński dziennikarz powiedział: "cierpiącą na działaczowski świerzb... spodziewającą się wciąż przy okazji coś dla siebie uszczekać".

O malwersacjach w Fundacji, o sfalszowaniu wyborów, które miały miejsce 15 maja 1993 r., pisaliśmy wielokrotnie. Nie tylko zresztą "Kurier Wileński", lecz dostownie wszystkie pisma polskojęzyczne, ukazujące się w Wilnie, a także czołowe dzienniki Rzeczypospolitej Polskiej.

Próbę naprawienia sytuacji i w jakimś sensie rehabilitacji zaszarganego przez Fundację imienia Polaka na Litwie, podjęło się właśnie w dn. 28 listopada 1993 r. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie założycieli-fundatorów FKPL im. J. Montwiła. Wybrano wówczas komisję, której skład podaliśmy powyżej.

Co dalej? — zadałem ostatnio pytanie członkom tej komisji.

— Sprawa utknieła praktycznie w martwym punkcie. Początkowo w ogóle nie wpuszczano nas do siedziby FKPL i nie życzyło z nami rozmawiać. Innym razem nawet specjalnie wynajęto na nasze powitanie "wykładję", który nadzwyczajnie w świecie zagroził, że nas pobije. Kiedy otrzymaliśmy od dyrektora Muzeum Sztuk Pięknych Litwy (w gestii tej placówki znajduje się gmach, w którym ma siedzibę FKPL) pana R. Budrysa pozwolenie na zajęcie pomieszczenia, były prezes pokazał nam "dokument" podpisany m.in. przez niego i Izidorusa Šimelionisa, na którego mocy opracowano siedzibę FKPL, rzekomo chroniącą ją przed zakusami, zdaniem Sosnowskiego, nielegalnie wybranej komisji, czyli przed nami. Wreszcie w tych dniach doszło do spotkania z Sosnowskim i jego ekipą. Nie jednak z tej rozmowy

wynikło. Eks-prezes bez ogródek oświadczył: "Fundacja jest moja i robię to, co chcę". W takiej sytuacji zdecydowaliśmy sprawę przekazać do sądu.

Tyle z relacji członków komisji. Słowem, absolutnie nieluzenie się z opinią fundatorów — założycieli, którzy wybierając swoich przedstawicieli i nadając im pełnomocnictwa Rady i jej prezesa, mieli nadzieję na naprawienie zaistniałej sytuacji w FKPL.

Prócz tego w międzyczasie oby-

WRACAJĄC DO TEMATU

watel Sosnowski Henryk i jego podwładni zamiast wyjaśnić na łamach prasy, gdzie się podziało ponad 20 tys. USD, gdzie są miliony z konta złotówkowego, kto ukraść z siedziby Fundacji skarbonkę z całą zawartością, gdzie są dary rzeczowe, dlaczego dotychczas nie nie zrobiono dla kultury polskiej na Litwie, pisze paszkwile, biega do różnych instytucji z prośbą, aby zabroniły Społecznemu Komitetowi Opieki nad Starą Rosą wystawienia pomnika zastronemu dla Wilna rzeźbiarzowi Bolesławowi Bałzukiewiczowi. Mało tego, wykorzystuje np. trybunę zebrania sprawozdawczego Katolickiego Stowarzyszenia Polaków na Litwie, aby prześlą bzdury na temat własnej rodziny, ale i rzekomo przyjaznych związków z wielce szanowanymi na świecie osobami. Oczywiście, bo jakże inaczej, nie pomijając "Kuriera Wileńskiego", który rzekomo krzywdzi niewinną

ofiara, czyli ob. H. Sosnowskiego. Eks-prezes jest także częstym gościem w Polsce, gdzie przedstawia się jako ofiara nacjonalistów litewskich. Z kolei podczas spotkań z Litwinami udaje ofiarą nacjonalistów polskich.

Temat Fundacji nadal więc jest otwarty. Czyżby dojrzewa ewentualność całkowitej jej likwidacji przez fundatorów — założycieli i przekazania resztek mienia na, dajmy na to, któryś z domów dziecka w Wilnie.

Na zakończenie: niżej podpisaną dziwi niezmiernie, dlaczego eks-władza Fundacji, faktycznie dzięki nachalstwu nadal ją sprawująca, za główną tarczę do swoich paszkwilo-wych wypadów obrała właśnie niżej podpisaną. Dlaczego nie obrała się na następujące słowa, wypowiedziane pod jej adresem w "Magazynie Wileńskim": "Już na samym początku istnienia Fundacji pojawiać się zaczęły wątpliwości. Jej prezes Henryk Sosnowski i sekretarz generalny (!) Janina Liminowicz z gębą pełną patriotycznych frazesów i szczytnych planów odradzania kultury i zabytków polskich na Wileńszczyźnie runęli w Polskę. Serdeczny odzew mieli wszędzie, dokładnie wymierni, bo liczone na grube sumy złotych i dolarów. Jednak zawsze jakoś tak się składało, że żaden z ofiarodawców powtórnego kontaktu z Fundacją mieć już sobie nie życzył. Nie wywiązała się po prostu z żadnej, najdrobniejszej swojej obietnicy".

Może respekt u ob. Sosnowskiego Henryka wzbudza wzrost i niezgorzsa waga autora tych słów. Jeżeli tak, to niech swoją złość i

desperację skieruje na Jerzego Urbana z warszawskiego "Nie", które również bynajmniej nie pogłaskato pana Sosnowskiego i FKPL po głowce, czego zresztą "prezes" nie spodziewał się, zapraszając do siebie usilnie dziennikarza tego pisma.

W redakcji zebrało się kilka petycji przeciwko niżej podpisanej; o tym m.in., że w dziedzinie należała do organizacji pionierskiej, że kiedy wyrosła pisała na temat pomnika Lenina na placu Łukiskim. Pomijając przy okazji, że w tymże artykule najwięcej miejsca poświęcił Polakom, którzy ginęli na tym placu w imię wolnej ojczyzny. Nie wstydzi się tej publikacji, a wszystkich zainteresowanych jej treścią odsyłam do "Czerwonego Strzandaru" nr 256, z dn. 7 listopada 1985 r.

Panowie z Fundacji! Pragnę przypomnieć, że donosieliście jest stare jak ród ludzki i ma swoje psychologiczne ponęty. Rozumiem, że beznadziejność wobec chamstwa i nachalstwa komisji wybranej na Nadzwyczajnym Zgromadzeniu założycieli-fundatorów w końcu listopada ub. roku, stała się bodźcem wstąpienia w Was nowego ducha i stał fala aragancieckiego zachowania się i donosów. Myślę jednak, że te ostatnie będą jedynie wyłącznie szkołą pisanstwa dla ich autorów. Niczym więcej.

Przy okazji pragnę zaznaczyć, że osoby wygnane z jednej organizacji polskiej za nadużycia finansowe, a które znalazły kolejną przystań w Fundacji, nie wzbudzają absolutnie mojego zainteresowania. Pana Władysława Korkucia przepraszam. Wcale nie miałam intencji urazić Go, pisząc, że jest osobą pobozną.

Halina JOTKIAŁŁO

Akcyjny Bank Innowacyjny — bankiem dla klienta

W gotówce od razu wypłaca się czeki podróżne i karty VISA

Na życzenie klienta kupuje się i sprzedaje po kursie rynkowym wszystkie waluty obce, sprawdza się banknoty

Poprzez konta korespondencyjne w krajach WNP dokonuje się operatywnych rozliczeń w rublach rosyjskich

Pożyczki komercyjne dla różnych sfer biznesu, długoterminowe produkcyjne — dla przemysłu, ulgowe — dla rozwoju drobnej przedsiębiorczości

Dokonuje się rozliczeń inkasatorem eksportowym i importowym

Emituje się importowe, zatwierdza eksportowe akredytywy

BANK PRZEJMUJE WKŁADY I WYPŁACA

w litach (na 3 miesiące)

od sum od 100 do 999 Lt — 40 proc. rocznie
od sum 1000 Lt — 50 proc. rocznie

W walucie zagranicznej (minimalna suma — 100 USD)

za 3 miesiące — 15 proc. rocznie
za 6 miesięcy — 18 proc. rocznie
za 9 miesięcy — 20 proc. rocznie
za 12 miesięcy — 24 proc. rocznie

Za sumy od 100.000 USD — 30 proc. rocznie.

Otwiera się konta bieżące w litach i walucie obcej

Leasing — bank kupuje środki pracy i wypożycza je wykwalifikowanemu specjalście

Międzynarodowe zlecenia płatnicze z konta klienta System S.W.I.F.T., wykwalifikowani pracownicy — wszystko do usług klienta

W podziemiach banku sejfy o różnej pojemności do przechowania pieniędzy, złota, kosztowności, broni i innych walorów. Bank nie tylko przechowuje walory, ale też dostarcza je na miejsce wskazane przez klienta

Sprzedaje się czeki podróżne Thomas Cook Master Card. Wypisuje się czeki banku w dolarach USA i funtach sterlingach

Inkasuje się czeki osobiste i bankowe, wystawione w walucie obcej

Konsultacje dotyczące międzynarodowych rozliczeń, sytuacji w poszczególnych sektorach przemysłu i innych kwestii interesujących klienta

Służba inkasatorska na podstawie umowy obsługuje sklepy, hotele, restauracje i firmy

LIETUVOS AKCINIS INOVACINIS BANKAS

INFORMACJA
Telefon (22) 61-60-22,
Faks (22) 61-74-68.

(Zam. 430)

